

CHƯƠNG

**NHỮNG NGÔI NHÀ,
NHỮNG NGÔI NHÀ...**

Joris băng vội qua hành lang và bước nhanh vào phòng khách. Nó hơi chững lại, do dự khi thấy những tấm giấy dán tường. Trên đó các họa tiết mô tả những ngôi nhà: Ngôi nhà của nó, được vẽ từ nhiều góc, và các ngôi nhà khác mà sao nó thấy quen thuộc một cách lạ lùng. Tất cả được vẽ bằng than chì và phấn đỏ. Mới sáng nay, ở đó vẫn còn dán những tấm giấy phủ đầy các bông hoa to màu hồng phấn. “Họ đã thay chúng lúc nào nhanh vậy ta?” Nó tự nhủ, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều.

- Mẹ ơi! - Nó gọi to, như mọi chiều mỗi lần đi học về.

- Mẹ đây, con trai đấy à?

Giọng nói phát ra từ chiếc ghế bành, chiếc ghế mà cha của Joris đã mang từ trên kho gác mái xuống. Mẹ không thích nên bà đã nài nỉ đặt nó ở tận góc tít cuối phòng. Từ lối vào phòng khách, người ta khó mà thấy được. Bà luôn cho rằng chiếc ghế có mùi của

một con chó già hôi hám. Joris chỉ có thể nhìn thấy cánh tay của mẹ đặt trên một tay ghế. Nó đến gần, hơi nhíu mày. Đây là lần đầu tiên mẹ ngồi vào chiếc ghế đó! Bà đang đọc sách và ngẩng lên:

- Joris à, con có một ngày ổn chứ?

Dáng bà ngồi gập một cách rất lạ, lưng hơi cong lên, trông như một con mèo ở thế sẵn sàng vồ mồi.

- Vâng, con ổn... - Nó lẩm bẩm trong miệng.

- Mẹ đang đọc gì vậy?

Nó muốn mẹ kể với nó về những gì bà đọc, nếu không nó sẽ cảm thấy rằng bà đang giấu điều gì đó, rằng bà có một cuộc sống bí mật trong những cuốn sách.

- Một cuốn truyện rất thú vị. Ta khuyên con nên đọc! - Bà nói, giọng hơi khàn khàn.

- Truyện về gì cơ? - Nó hỏi một cách máy móc.

- Về chúng ta... - Bà đáp lại tức thì. - Về chúng ta đấy. Và con biết nó viết gì không?

Bà hơi nghiêng đầu một cách rất kì cục. Joris nuốt khan. Có gì đó không ổn, nó không biết phải nói sao. Ai đã thay họa tiết trên giấy tường? Mẹ nó đang ngồi trong chiếc ghế bành đó ư? Và giọng nói của bà? Thái độ của bà? Nó không biết, nhưng tất cả những chi tiết đó gộp với nhau khiến nó khó chịu. Nó bỗng cảm thấy rùng mình và sự khó chịu từ bụng dâng dần lên cổ họng...

- Không! - Cuối cùng nó cũng đáp. - Nó viết gì về... chúng ta vậy?

- Nó viết rằng chúng ta đang ở trong tù...

- Sao cơ? Ở trong tù ư? - Joris thốt lên, thấy ý tưởng đó thật ngu ngốc.

- Mà biết rất rõ tao đang nói gì đấy, thằng oắt con kia! - Mẹ nó bỗng quát to và bật đứng dậy.

Joris giật nảy người. Mẹ đang đứng trước mặt nó, miệng méo đi một cách gớm ghiếc. Đôi mắt chột phình to ra chiếm hết nửa khuôn mặt bà, trông như hai cái giếng không đáy sẵn sàng nuốt chửng nó. Nó kinh hoàng thấy mái tóc của mẹ cũng biến dạng: Những lọn tóc nâu xinh đẹp của bà đã biến thành những con rắn đang oằn oại tứ phía và thè lưỡi về phía nó.

Qua cơn sốc vì bất ngờ, Joris bắt đầu lùi dần về phía hành lang, cố gắng bình tĩnh hít thở, như ba nó đã từng dạy.

- Bà không phải mẹ của ta! - Nó hét lên. - Bà là ai?

- Ô, Joris, mà biết rõ ta là ai mà, phải không nào? - Quái vật rít lên một cách khủng khiếp.

Ô đúng rồi, nó biết! Cha đã dạy nó cách nhận ra mọi thứ ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và sinh vật đã chiếm chỗ của mẹ nó là một trong những quái

vật kinh khủng nhất từng tồn tại: Một mụ gorgon¹! Tên chính xác của mụ là Medusa, quái vật tóc rắn. Thường thì, nếu ai nhìn vào mắt mụ, ngay lập tức sẽ bị hóa đá. Joris may mắn là chỉ nhìn lướt qua mụ... Giờ nó đã biết mụ là ai và phải làm gì: Chạy thôi!

- Mà nghĩ mà chạy đi đâu, thằng khốn kia? - Mụ tóc rắn vừa gầm lên vừa quan sát sự di chuyển của nó.

- Đi hít thở không khí! - Joris hét to và nhanh chân chạy ra phía cửa.

Medusa phát ra những tiếng kêu khủng khiếp trong hòng và đuổi theo nó.

- Mà sẽ không chạy được đâu! - Mụ tóc rắn ợ lên một tiếng.

Joris luôn nhanh qua cửa sau đang mở hé. Nó nhảy trượt qua các bậc thang và chạy về phía vườn, mụ gorgon bám gót phía sau. Nó nghe khá rõ tiếng rít ro khạc khè của đám rắn trên đầu mụ.

Nó chạy vọt qua cổng và tăng tốc. Nhưng nó bỗng lạnh gáy nhận ra đường phố đã thay đổi từ lúc nào: Bây giờ đó là một con hẻm hẹp với những bức tường không thể vượt qua. Ở cuối hẻm có một ngôi

(1) Tên gọi quái vật cái trong thần thoại Hi Lạp, thường dùng để chỉ ba chị em con gái của Phorcys và Ceto, có tóc là các con rắn độc còn sống, cái nhìn có thể hóa đá bất kì ai.

nhà. Điều ghê rợn nhất là ngôi nhà mơ hồ gọi cho nó về một điều gì đó. Nhưng nó không tài nào nghĩ ra được. Nó phải chạy thật nhanh và quên đi cơn đau đang nhói lên bên sườn. Nó chạy đến tận ngôi nhà, lao dọc hành lang, xuyên qua bếp, cắt ngang tầng hầm và thoát qua cửa sau ra phía vườn. Nó chạy theo bản năng, như thể đã biết nơi này từ rất lâu. “Minh đã từng đến đây, trước kia...” Nó thoáng nghĩ. Joris băng qua cổng và thấy mình đang ở trên một con hẻm giống con hẻm lúc nãy. Phía cuối hẻm có một ngôi nhà khác trông cũng rất quen. “Minh sắp phát điên mất!” Nó hoảng sợ nghĩ. “Hay là một cơn ác mộng nhỉ. Thế thì phải tỉnh lại thôi.” Nó tự cấu vào tay, nhưng chẳng cảm thấy gì. Joris liếc nhanh về phía sau, thấy hai cẳng chân của Medusa. Mụ ta đã bám khá sát và chỉ còn cách nó vài mét. Nếu nó không kịp tìm được nơi trú ẩn, nó sẽ tiêu.

Joris lao nhanh vào ngôi nhà, phóng lên cầu thang bốn bậc một và nhanh chóng lách vào căn phòng đầu tiên bên phải. Nó cũng có cảm giác từng biết căn phòng này trước kia... Nó sập cửa lại và lập cập cài then bên trong. Nó biết điều này cũng không cản được con quái vật kia bao lâu. Nhưng có lẽ cũng đủ thời gian để tìm một cách thoát.

- Đây, con trai, con đang chơi trò gì vậy?

Nó quay lại, ngạc nhiên khi nghe giọng nói đó ở đây.

- Ôi ba ơi! - Nó kêu lên. - Ba đây rồi!

Nó nhào vào lòng cha, bỗng cảm thấy an tâm. Nó đã được cứu. Cha nó sẽ giúp, mọi việc sẽ ổn.

- Thấy ba ở đây con mừng quá, ba ơi! Chúng ta sẽ cùng nhau chống con quái vật!

- Con nói về quái vật nào cơ, con trai? - Cha nó hỏi với giọng hơi giễu cợt.

Trong hành lang, mụ gorgon hú lên những tiếng khủng khiếp và đập cửa rầm rầm. Các bức tường rung chuyển như những chiếc lá. Cánh cửa sẽ không cầm cự được bao lâu...

- Mụ ác quỷ tóc rắn! - Joris nói. - Mụ Medusa ấy.

- Medusa ư? - Cha nó thốt lên. - Con thực sự nghĩ con có thể chống lại Medusa ư, con trai? Con không đủ sức đâu!

- Ba à! - Joris kêu lên. - Ba đừng quên con sắp mười hai tuổi rồi. Con biết mụ ta rất mạnh, nhưng ba đã từng giảng cho con về các quái vật nên con biết các điểm yếu của chúng. Con biết phải tiêu diệt chúng thế nào.

Giọng nó run lên. Nó quả quyết ngẩng đầu nhìn cha, không tìm được nước mắt đang chực ứa ra. Nó cảm thấy khó diễn đạt một cách mạch lạc.